

BÜTÜN ANLAYIŞIN ÖTESİNE GEÇEN HUZUR

Bu yeni bilinç boyutunu hayatlarının bir noktasında trajik bir kayıp yaşayarak keşfeden insanların sayısı çoktur. Bazıları sahip oldukları her şeyi, bazıları çocuklarını ya da eşlerini, sosyal pozisyonlarını, ünlerini ya da fiziksel becerilerini kaybederler. Bazı durumlarda, bir doğal felaket ya da savaş yaşandığında, bütün bunları bir anda kaybederler ve ellerinde “hiçbir şey” kalmadığını görürler. Buna bir sınır durumu diyebiliriz. Kendilerini tanımladıkları, kendilerine benlik duygusu veren her şeyleri ellerinden alınmıştır. Sonra, aniden ve açıklanamaz bir şekilde, ilk anda hissettikleri yoğun korku veya acı, yerini kutsal bir Varlık duygusuna, derin bir huzura ve korkudan tam bir özgürleşmişliğe bırakır. Gerçekten de mantıklı görünmeyen bir huzurdur ve bunu deneyimleyen insanlar kendilerine şöyle sormuşlardır: Böyle bir durum karşısında nasıl oluyor da huzurlu olabiliyorum?

Egonun ne olduğunu ve nasıl çalıştığını anladığınızda, bu sorunun cevabı gayet basittir aslında. Kendinizi tanımladığınız, size benlik duygusu veren biçimler çöktüğünde ya da elinizden alındığında, ego da çöker, çünkü ego biçimle tanımlamadır. Geride kendinizi tanımlayabileceğiniz bir biçim kalmadığında, siz kim olursunuz? Etrafınızdaki biçimler yok olduğunda ya da ölüm yaklaşırken, Varlık ya da Benlik duygunuz, biçimle iç içe geçmişliğinden tamamen arınır. Ruh, maddedeki tutsaklığından kurtulur. Öz kimliğinizi biçimi olmayan, her yana yayılan bir Varlık, bütün biçimlerden ve tanımlamalardan çok önce var olan bir Benlik olarak algılersınız. İşte Tanrısal huzur budur. Kim olduğunuzla ilgili nihai gerçek, ben buyum ya da ben şuyum değil, Ben'dir. Ne var ki trajik bir kayıp yaşayan herkes bu uyanışı deneyimleyemez. Bazıları hemen güçlü bir zihinsel imge ya da düşünce biçimi yaratarak, kendilerini şartların, başka insanların, adaletsiz kaderin ya da Tanrı'nın bir kurbanı olarak görürler. Bu düşünce biçimi ve yarattığı duygular -öfke, kırgınlık, kendine acıma gibi- hemen sahte bir kimlik oluşturur ve trajik kayıpla çöken diğer tüm tanımların yerini alır. Diğer bir deyişle, ego hemen yeni bir biçim bulur. Bu yeni biçimin son derece mutsuz bir kimlik olması egoyu hiç endişelendirmez, çünkü bir kimliği olduğu sürece iyi ya da kötü olmasını umursamaz. Aslında, bu yeni ego daha katı, daha kasılmış ve daha delinmez olacaktır.

Trajik bir kayıp yaşandığında, ya direnir ya da teslim olursunuz. Bazı insanlar derin bir kırgınlık yaşarlar; bazıları ise şefkatli, bilge ve sevgi dolu bir hale gelirler. Teslim olmak, olanları içtenlikle kabullenmek, kendinizi yaşama açmak demektir. Direnç, egonun sertleşen

kabuğu, içsel büzölmesidir. Bu durumda kendinizi yaşama kapatırsınız. İçsel direnç durumunda yapacağınız her şey -buna olumsuzluk adını da veriyoruz- daha fazla dış direnç yaratacak ve evren sizin tarafınızda olmayacaktır; yaşam size yardım etmeyecektir. Eğer panjurlarınızı kapatırsanız, güneş ışığı içeri giremez. Ama içtenlikle teslim olduğunuzda, yeni bir bilinç boyutu kendiliğinden açılır. Eğer eğleme geçmek, bir şey yapmak mümkün ya da gerekliyse, eyleminiz bütünle uyum içinde olacak ve yaratıcı zekâ ya da diğer bir deyişle koşulsuz bilinç tarafından desteklenecektir. O zaman şartlar ve insanlar size yardımcı olacaktır. Hiç beklemediğiniz tesadüfler gerçekleşecektir. Eğer hiçbir eylem mümkün değilse, huzur içinde olursunuz ve teslimiyetle birlikte içsel dinginlik gelir, çünkü Tanrı'ya teslim olmuşsunuzdur.

Eckhart Tolle (alıntıdır)